

Dezső Katalin

AHOGY ESNI SZOKOTT

Esőben nem ülök autóba miattad
alszol én még benned működöm
és újjászületek
hét óra sincs

Félek rólad beszélni magam előtt is
rizikós mint kisakkozni a szolid futáruitós szexshopokat
vagy a sor közepén másik kasszához átigazolni

Budapesten ünnepnap háború van
a játszótéren a legsűrűbb lombú fák
árnyékaiba fűzzük démonainkat
hajléktalan lelkek szelíd nyugalmával
hintáznak a gyerekek

Lefektetett szabályainkhoz mint a fekvőrendőrhöz úgy közelítünk
és gyorsítva hagyjuk el őket mint a vasúti átjárókat
és az elfelejtett nevű fakó szeretőket

Pesten hétköznapi háború van
mikor én benned működöm
és feljavítom magam újra
mint a vodkát a narancssal
a tejet kávéval és a fényképeimet
ha szétfűjja őket egy falusi első ébredése
aki átírja minden rád hivatkozó percemet
amikor még csak melletted tudtam felkelni

INGOVÁNY

Ahogy a babák anyákat szülnek,
elkerülhetetlen jót és szépet mondani arról,
mennyire ösztönös a termékenység
és mennyire kénszagú egy abortusz.

Az erdőhöz beszélni anyyi,
mint hagyni a hangokat lecsapódni a bőrön
és puha ujjal is megállni, hogy letöröljük őket.

Két hét napfénykúra és óránként egy ölelés
a természettől, mikor virágot sírnak a fák,
a kavicsok a meleg felé fordítják hátukat
és a gonoszság elé is kismacskák futnak
a sehonnan növvő, sehova magasodó kapualjból.

Oda érek ma, ahonnan tegnap elindultam,
anyám csak egy szendvicset rakott el,
nem tudta, hogy túl gyorsan távolodik a cél,
ami miatt elfordulok a szülőháztól,
a nyüzsgést ugató kutyáktól, a süllyedő falutól,

a veszekedések szagát magammal viszem.
Délnek fordulok és ha hideg és fagy lesz,
a világ legszélső matracán önmagam emlékébe
gabalyodva, összeégve találnak meg az unokák,
akiknek elfelejtettem jó anyákat szülni.

IDEGENEK

Emlékszem a hideg esőre, amibe
a kerti bútorok zárkóztak a napfény elől.

A verandát szilánkokká csonkolja az idő
és az anyag lényegének szilánkosra bomlása,
olyan a tér dinamikája ebben a folyamatban,
mint a végtelen magányra ítélt buszmegállóé.
Félnek benézni a gyerekek.

Nyílik a kapu, fél ötkor elevenség,
a fű nőni kezd, ugatás visszhangja köröz
az epicentrum fölött, majd a kerítésbe akadt
szatyorzörgésre bejövő asszony illatát
dobálják egymásnak a friss rózsapalánták.

Idegenszagot hoznak az óvodából,
a férj bejelenti, hogy elhagyja a családot,
hangok nélkül is tudja mindenki,
hogy meg kell jegyezni az utolsó kivonulást.

A kaktusz évente egyszer, pont most virágzik.

A szentjánosok szeme vörös gőzben ég,
a fák szálanként fonják körül a családi képet,
a vacsora zaja mögé bújt asszony egy kukacos almafa alatt
most veti nyakába a kötelet.

Nem marad senki.
A kert emlékezik.

BUBORÉK

A bútorok minden szorítást kialszanak éjjel.

Álmában anyám nem siratja a régi időket,
hogy nézzenek vissza egy ötvenes kanyarból,
legyenek a tejföl záró fóliája alatt és hozzanak
egy kis boldogságot, amit náluk még
valódi mandulából lehetett kapni.

Mindenki magára figyel,
nem a közös jóra,
érdekközösségekbe, nem családba születnek a gyerekek,
lusták vagyunk a társadalmilag elfogadott
jellemvonások elsajátításához.

5 fokban csak elvárásokat fognak a ruhák.

A karácsonyi ölelések alatt egymás
hitvány, elhasznált tüdejét tartjuk melegen a kezeinkkel.

Csak ne fogyjon el a levegő,
csak ki ne mondjuk.